

Sygn. akt II Ka 306/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Onisko (spr.)
Sędziowie:	SO Grażyna Jaszczuk SO Agata Kowalska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

przy udziale Prokuratora Tomasza Pniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2018 r.

sprawy **K. K.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 13 lutego 2018 r. sygn. akt II K 330/17

zmienia wyrok w ten sposób, że oskarżonego K. K. uniewinnia od popełnienia zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego K. K. kwotę 2.184 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa adwokackiego w sprawie; stwierdza, że wydatki za postępowanie w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 306/18

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że w dniu 2 lipca 2016 r. w miejscowości N., gmina S., woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) jadąc ulicą (...) od strony W. w kierunku S. w pobliżu posesji nr (...) na prostym odcinku drogi zjechał ze swego pasa ruchu, przejechał przez pas ruchu przeznaczony dla pojazdów skręcających w lewo, wjechał na pas ruchu pojazdów jadących z naprzeciwka i doprowadził w ten sposób do zderzenia z jadącym z przeciwnego kierunku ruchu motocyklem marki H. nr rej. (...) kierowanym przez J. M. (1) w następstwie czego J. M. (1) doznał obrażeń ciała w postaci wielomiejscowych otarć naskórka twarzy, rany nosa i okolicy czołowej, podbiegnięcia krwawego tkanki podskórnej okolicy czołowej i górnego odcinka mięśnia skroniowego prawego, naderwania błony szczytowo-potylicznej, otarcia naskórka przedniej powierzchni klatki piersiowej po stronie lewej, złamania licznych żeber po lewej stronie klatki piersiowej, złamania trzonu dziesiątego kręgu piersiowego, wylewów krwawych w śródpiersiu (600 ml płynnej krwi łącznie w obu jamach opłucnowych), niedodmy płuc, rozległego obfitego krwiaka

zaotrzewnowego, rozległego podbiegnięcia krwawego i rozerwania krezki jelitowej (200 ml płynnej krwi w jamie brzusznej), podbiegnięcia krwawego torebek tłuszczowych nerek, szerokiego rozejścia spojenia łonowego, złamania obu gałęzi kości łonowej prawej, wieloodłamowego złamania kości krzyżowej, rozerwania lewego więzozrostu krzyżowo-biodrowego, rozerwania worka mosznowego z masywnym krwiakiem moszny, złamania podkrętarzowego kości udowej lewej, otwartego wieloodłamowego złamania bliższych odcinków obu kości podudzia lewego, zwichnięcia lewego stawu skokowego z wieloodłamowym złamaniem dystalnego odcinka kości piszczelowej i złamaniem kości skokowej, otarcia naskórka uda prawego, rany bocznej powierzchni kolana prawego, zasinienia przedniej powierzchni podudzia prawego ze zlewnym krwiakiem tkanki podskórnej i mięśni, zasinienia i otarcia naskórka okolicy kostki przyśrodkowej podudzia prawego, dwumiejscowego złamania obu kości przedramienia prawego, niemal całkowitej amputacji ręki lewej, otarcia naskórka i rany grzbietowej powierzchni ręki lewej, które to obrażenia skutkowały zgonem wymienionego w (...) Szpitalu Wojewódzkim w S. w tym samym dniu, przy czym bezpośrednią przyczyną zgonu była zatorowość tłuszczowa naczyń płucnych spowodowana złamaniem licznych kości w połączeniu z otwarciem jam szpikowych i uszkodzeniem otaczających tkanek miękkich, **tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k.**

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 13 lutego 2018 r.:

- I. oskarżonego K. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 177 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności;
 - II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 3 lata;
 - III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 złotych;
 - IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego w okresie próby do pisemnego informowania Sądu Rejonowego w Siedlcach Sekcji Wykonawczej o przebiegu okresu próby raz na kwartał od momentu uprawomocnienia się orzeczenia;
 - V. na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku;
 - VI. na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy właściwemu miejscowo Wydziałowi Komunikacji;
 - VII. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz J. K. - przedstawicielki ustawowej małoletniej oskarżycielki posiłkowej J. M. (2) kwotę 8.000 złotych oraz na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. M. w kwocie 5.000 złotych;
 - VIII. zasądził od oskarżonego na rzecz J. K. - przedstawicielki ustawowej małoletniej oskarżycielki posiłkowej J. M. (2) kwotę 972 złote tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru oraz na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. M. kwotę 972 złote tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru;
 - IX. zwolnił oskarżonego od opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych, przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.
- Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego K. K.. Zaskarżając wyrok w całości na jego korzyść, orzeczeniu temu zarzucił:
- I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, w miejsce swobodnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego oceny dowodów:

a) z wyjaśnień oskarżonego K. K., poprzez uznanie ich za niewiarygodne i przyjęcie, że stanowią wyłącznie wynik przyjętej linii obrony w zakresie odnoszącym się do okoliczności i przyczyn zdarzenia drogowego, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego są wewnątrznie spójne, logiczne i konsekwentne, a ponadto znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w dokumentacji medycznej, opinii biegłej z zakresu kardiologii oraz w zeznaniach świadków E. K., T. R., P. S., D. B. oraz Ł. B.;

b) zeznań świadka E. K. poprzez uznanie, że ich za niewiarygodne w zakresie przyczyn i okoliczności zdarzenia wyłącznie z uwagi na pozostawanie świadka w związku małżeńskim z oskarżonym, podczas gdy zeznania świadka są spójne, konsekwentne, a ponadto korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym tj. wyjaśnieniami oskarżonego, zeznaniami świadka Ł. B., dokumentacją medyczną i opinią biegłej z dziedziny kardiologii;

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 410 k.p.k. poprzez wydanie rozstrzygnięcia z pominięciem istotnych okoliczności faktycznych tj.:

a) związanych z zasłabnięciem oskarżonego, stanem jego zdrowia i objawami występującymi bezpośrednio po zdarzeniu, tj. błądź jego skóry i ogólne osłabienie, które wynikają z zeznań świadka T. R., P. S., D. i Ł. B., które zostały uznane przez sąd I instancji za w pełni wiarygodne;

b) związanych z postawą i sylwetką oskarżonego w trakcie zdarzenia tj. prowadzenia pojazdu głową zwróconą w kierunku jazdy, bez jej pochylenia, które wynikają z uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne zeznań świadków D. B. i Ł. B.;

c) związanych z torem ruchu pojazdu, brakiem dynamicznej zmiany kierunku jazdy przed zderzeniem z pokrzywdzonym, kontynuowania jazdy ruchem jednostajnym bez przyspieszania oraz wykonywania nagłych manewrów, a w tym nagłego hamowania, co wynika z zeznań świadków Ł. i D. B., uznanych przez sąd za w pełni wiarygodne oraz opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych;

d) związanych z rozpoznaniem u oskarżonego schorzenia kardiologicznego w postaci napadowego migotania przedsionków, które zostało potwierdzone w trakcie 24 – godzinnego monitorowania serca już po zdarzeniu, a które mogło wywołać skutek w postaci chwilowej utraty przytomności na skutek tworzenia się skrzeplin w jamach serca, a w konsekwencji w postaci utraty zdolności panowania nad ruchem kierowanego pojazdu, które to okoliczności wynikają z opinii biegłej z dziedziny kardiologii uznanej za przydatną do rozstrzygnięcia wprawy oraz dokumentacji medycznej, której wiarygodność nie została zakwestionowana w toku postępowania;

e) braku wiedzy oskarżonego przed zdarzeniem o schorzeniu kardiologicznym będącym przyczyną zasłabnięcia, co wynika z uzupełniającej opinii biegłej z zakresu kardiologii uznanej za przydatną do rozstrzygnięcia sprawy oraz z dokumentacji medycznej, której wiarygodność nie została zakwestionowana w toku postępowania;

III. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu ze znajdującej się w aktach sprawy kart medycznych czynności ratunkowych pacjenta K. K. z dnia 2 lipca 2016 r. (k. 80 – 81) pomimo, że dokument ten ma znaczenie dla sprawy, które to uchybienia skutkowały błędnym ustaleniem stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że przyczyną zjechania na przeciwległy pas ruchu było „zagapienie się” K. K., podczas gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynikać powinien jednoznaczny wniosek o przemijającej utracie przytomności wywołanej niezdiagnozowanym wcześniej schorzeniem polegającym na napadowym migotaniu i trzepotaniu przedsionków serca u oskarżonego, będącej rzeczywistą przyczyną zmiany pasa ruchu przez pojazd oskarżonego, co doprowadziło do wypadku drogowego, a w konsekwencji błędne uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego. Z ostrożności procesowej obrońca podniósł także zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego tj. art. 46 § 2 k.k. poprzez:

a) jego błędne zastosowanie i zasądzenie nawiązki na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. M. pomimo, że z ustalonego stanu faktycznego nie wynika, żeby sytuacja oskarżycielki posiłkowej A. M. uległa znacznemu pogorszeniu, a ponadto, że zasądzenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. zadośćuczynienia byłoby znacznie utrudnione;

b) poprzez jego błędne zastosowanie i zasądzenie nawiązki na rzecz przedstawiciela ustawowego małoletniej J. M. (2), podczas gdy J. K. nie jest osobą najbliższą dla zmarłego pokrzywdzonego.

W konsekwencji tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżonego ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylene rozstrzygnięcia o orzeczeniu nawiązki na rzecz A. M. i J. K..

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł także drugi z obrońców oskarżonego. Zaskarżając wyrok w całości na jego korzyść, orzeczeniu temu zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 177 § 2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w niniejszej sprawie i nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu zabronionego polegającego na tym, że w dniu 2 lipca 2016 r. w miejscowości N., gmina S., woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) jadąc ulicą (...) od strony W. w kierunku S. w pobliżu posesji nr (...) na prostym odcinku drogi zjechał ze swego pasa ruchu, przejechał przez pas ruchu przeznaczony dla pojazdów skręcających w lewo, wjechał na pas ruchu pojazdów jadących z naprzeciwka i doprowadził w ten sposób do zderzenia z jadącym z przeciwnego kierunku ruchu motocyklem marki H. nr rej. (...) kierowanym przez J. M. (1) w następstwie czego J. M. (1) doznał obrażeń ciała, które spowodowały jego zgon w tym samym dniu, podczas gdy analiza zebranego w sprawie materiału wiedzie do wniosku, iż oskarżony jest niewinny, a zjazd na przeciwny pas ruchu był wynikiem chwilowej utraty przytomności przez oskarżonego doznanej w wyniku schorzenia ujawnionego dopiero po zdarzeniu, czego dowodem są wnioski zawarte w punkcie 4 z opinii sądowej z dnia 5 września 2017 r. sporządzonej przez biegłą sądową z zakresu kardiologii D. K. jednoznacznie wskazujące, że oskarżony mógł doznać w dniu 2 lipca 2016 r. utraty przytomności w wyniku zdiagnozowanego u niego schorzenia w postaci napadowego migotania przedsionków,

II. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez pominięcie części dowodów korzystnych dla oskarżonego, brak wskazania w uzasadnieniu wyroku, jakie dowody zostały pominięte przy rozstrzyganiu oraz nieomówienie w uzasadnieniu wyroku pominiętej w sposób nieuprawniony przez sąd części dowodów korzystnych dla oskarżonego ujawnionych na rozprawie, a mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie:

a) części opinii biegłej sądowej z zakresu kardiologii D. K. z dnia 5 września 2017 r. wskazującej, że schorzenie ujawnione u oskarżonego po zdarzeniu w postaci napadowego migotania przedsionków mogło doprowadzić oskarżonego m.in. do krótkotrwałej, przemijającej utraty przytomności w wyniku przedostania się skrzeplin krwi poprzez naczynia krwionośne do mózgu lub poprzez zamknięcie przez skrzepliny światła naczynia krwionośnego, tj. wywołać przemijające niedokrwienie mózgu (TIA),

b) zeznań świadka D. B. w zakresie, w którym opisywała jednostajny i bez przyspieszeń sposób zjeżdżania przez pojazd oskarżonego na przeciwny pas ruchu, brak sygnalizowania zmiany pasa kierunkowskazem oraz błąd oskarżonego po samym zdarzeniu, a które to zeznania w tej części potwierdzają fakt utraty przytomności przez oskarżonego;

c) zeznań świadka Ł. B. w zakresie, w którym opisywał, że oskarżony nie miał „pochylonej głowy”, kierując pojazdem oraz, że oskarżony już w pierwszych słowach po zdarzeniu w rozmowie ze świadkiem stwierdził, że zasłabł, a które to zeznania w tej części potwierdzają fakt utraty przytomności przez oskarżonego,

d) zeznań świadka P. S. w zakresie, w którym opisywał, że oskarżony bladość twarzy oskarżonego po zdarzeniu („błady jak papier”), a które to zeznania

e) zeznań świadka T. R. ratownika medycznego w zakresie, w którym opisywał bladość twarzy oskarżonego po zdarzeniu, treści przeprowadzonego bezpośrednio po zdarzeniu wywiadu medycznego, w którym jako przyczynę wypadku, oskarżony podawał zasłabnięcie, a które to zeznania w tej części potwierdzają fakt utraty przytomności przez oskarżonego,

f) dokumentu w postaci przeprowadzonego bezpośrednio po zdarzeniu u oskarżonego wywiadu medycznego, w którego treści jako przyczynę wypadku oskarżony zgłaszał swoje zasłabnięcie z utratą przytomności i podawał, że nie pamięta okoliczności wypadku, a który to dowód potwierdza fakt utraty przytomności przez oskarżonego bezpośrednio przed zdarzeniem;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na przyjęciu przez Sąd, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i oskarżony od chwili zdarzenia mógł świadomie sterować swoim zachowaniem i miał jakikolwiek wpływ na kierowanie pojazdem, podczas gdy biegły sądowy D. K. w punkcie 4 opinii sądowej z dnia 5 września 2017 r. stwierdziła, że mogło dojść u oskarżonego do chwilowej utraty przytomności spowodowanej zaburzeniami w funkcjonowaniu układu krążenia wykrytymi u oskarżonego po zdarzeniu, co również wynika z zeznań wymienionych powyżej świadków i dokument w postaci przeprowadzonego bezpośrednio po zdarzeniu u oskarżonego wywiadu medycznego, a które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku;

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na pominięciu przez Sąd przyczynienia się przez J. M. (1) do wypadku poprzez nadmierną prędkość prowadzonego przez niego motocykla, co uniemożliwiło ominięcie wjeżdżającego na jego pas ruchu pojazdu S. (...), a wniosek taki wynika z opinii biegłego sądowego J. B. z zakresu badań wypadków drogowych, a które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku;

V. obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k., w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy i nieprzyjęcie, że oskarżony z uwagi na chwilową utratę przytomności nie mógł sterować swoim postępowaniem, a w konsekwencji nie można przyjmować, że oskarżony chociażby nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym,

VI. z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości co do stanu nieprzytomności i braku świadomości oskarżonego w chwili zdarzenia i braku możliwości kontrolowania przez niego ruchu pojazdu wobec jednoznacznych wniosków zawartych w punkcie 4 opinii biegłej sądowej z zakresu kardiologii D. K. z dnia 5 września 2017 r. wskazującej, że schorzenie ujawnione u oskarżonego po zdarzeniu w postaci napadowego migotania przedsionków mogło doprowadzić oskarżonego do krótkotrwałej, przemijającej utraty przytomności w wyniku przedostania się skrzeplin krwi poprzez naczynia krwionośne do mózgu lub poprzez zamknięcie przez skrzepliny światła naczynia krwionośnego tj. wywołać przemijające niedokrwienie mózgu (TIA) oraz zeznań wymienionych powyżej świadków i dowodu z dokumentu w postaci przeprowadzonego bezpośrednio po zdarzeniu u oskarżonego wywiadu medycznego. W konsekwencji tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu. W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego K. U. poparł złożoną apelację i wnioski w niej zawarte. Obrońca oskarżonego adw. K. W. poparł złożoną apelację i wniosek w niej zawarty, jednocześnie przyłączył się do apelacji drugiego z obrońców oraz wniósł o zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów związanych z ustanowieniem w toku postępowania jednego obrońcy według norm przepisanych. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie obu apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku. Pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych przyłączył się do stanowiska prokuratora, ponadto wniósł o zasądzenie kosztów za postępowanie odwoławcze od oskarżonego na rzecz oskarżycielek posiłkowych według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wywiedzione w niniejszej sprawie apelacje obrońców oskarżonego okazały się o tyle zasadne, iż doprowadziły do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym. Kontrola odwoławcza, zainicjowana wniesionymi środkami odwoławczymi wykazała, iż Sąd Rejonowy dopuścił się szeregu uchybień o charakterze proceduralnym. Ich ranga, była na tyle istotna, iż zobligowała Sąd Okręgowy do dokonania zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego K. K. od zarzucanego mu czynu. Po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym oraz pisemnymi motywami pierwszoinstancyjnego orzeczenia, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż w części nie sposób odmówić słuszności argumentom zawartym w obu apelacjach odnoszących się głównie do oceny dowodów. Po stronie Sądu Rejonowego doszło bowiem do naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., ponieważ przy ocenie dowodów, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych sądu pominięto wskazania logiki i doświadczenia życiowego oraz nie dokonano konfrontacji wyjaśnień oskarżonego K. K. z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami świadków. Sąd Rejonowy w sposób nieuprawniony stwierdził, iż przedstawiona przez oskarżonego relacja stanowi wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony. Sąd Rejonowy w realiach niniejszej sprawy dysponował pełnym materiałem dowodowym i jego ocena dokonana w sposób kompleksowy, a nie wybiórczy, powinna doprowadzić organ orzekający w I instancji do wniosków przeciwnych. W ocenie Sądu Okręgowego, wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazał on, iż bezpośrednią przyczyną zjechania przez niego na przeciwległy pas ruchu, była chwilowa utrata przytomności, zasługują na obdarzenie walorem wiarygodności. Zauważyć przy tym należy, że K. K., konsekwentnie na tą właśnie przyczynę wskazywał tuż po zaistnieniu wypadku, co znalazło odzwierciedlenie, zarówno w zeznaniach innych świadków, jak chociażby T. R. (ratownika medycznego), które to Sąd Rejonowy uznał przecież za w pełni wiarygodne, jak i sporządzonej przez zespół pogotowia ratunkowego – dokumentacji medycznej. Ponadto zwrócić należy uwagę na fakt, że świadkowie mający styczność z oskarżonym bezpośrednio po zdarzeniu, wskazywali wystąpienie u oskarżonego fizjologicznych objawów złego samopoczucia, tj. intensywnej bladeści skóry. Nie bez znaczenia pozostaje również sposób w jaki doszło do zjechania oskarżonego na przeciwległy pasu ruchu. Świadkowie Ł. i D. B. wskazywali, że samochód oskarżonego poruszał się wówczas ruchem jednostajnym bez przyspieszenia, a kierowca auta pozostawał w pozycji pionowej z głową skierowaną na wprost. Nie sygnalizował także kierunkowskazem, zamiaru podjęcia jakichkolwiek manewrów takich, jak wyprzedzanie. Z zeznań świadków wynika ponadto, że z uwagi na natężenie ruchu w obu kierunkach podejmowanie jakichkolwiek manewrów było niemożliwe. Okoliczności powyższe wskazują, że zjechanie przez oskarżonego na przeciwległy pas ruchu odbyło się bez jego woli. Sąd Rejonowy zeznania świadków Ł. B., D. B., T. R. i P. S. uznał za wiarygodne, jednakże nie wyciągnął z nich właściwych wniosków, istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego. Zastrzeżenia Sądu Okręgowego wzbudziła także podstawa odmówienia waloru wiarygodności zeznaniom E. K.. Sąd Rejonowy wskazał, iż z uwagi na to, że świadek jest żoną oskarżonego, to zapewne dąży do uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej, pomijając, że zeznania tego świadka są konsekwentne, spójne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, w tym wyjaśnieniami K. K. oraz zeznaniami pozostałych świadków i tworzą z nimi logiczną całość. Dokonując analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy w istocie pominął także wnioski płynące z opinii biegłego kardiologa D. K., pomimo stwierdzenia, że opinia ta jest jasna i rzetelna. Biegła sądowa D. K. w punkcie 4 opinii uzupełniającej wskazała, że stwierdzone po zaistnieniu zdarzenia u oskarżonego napadowe migotanie przedsionków może prowadzić do tworzenia się w jamach serca skrzeplin, które po przedostaniu się do krążenia mózgowego, mogą wywołać przemijające niedokrwienie mózgu (TIA), co w konsekwencji może prowadzić do utraty przytomności. Biegła stwierdziła również, że dodatkowo u oskarżonego występowały czynniki ryzyka sercowo – naczyniowego, które zwiększają częstotliwość wystąpienia zaburzeń neurologicznych (m. in. TIA): nadciśnienie tętnicze, zaburzenia lipidowe, otyłość, starszy wiek. Tak jednoznaczne wnioski korespondują z przedstawionym przez oskarżonego oraz wskazanych powyżej świadków stanem faktycznym. Biegły sądowy do spraw badania wypadków drogowych J. B. określił, iż bezpośrednią przyczyną zaistniałego wypadku, było zjechanie samochodu prowadzonego przez oskarżonego na przeciwległy pas ruchu. J. B. w treści swojej opinii podkreślił również, iż pokrzywdzony J. M. (1) w sytuacji dostosowania prędkości do obowiązującej administracyjnie na tym odcinku drogi, miał możliwość podjęcia manewrów obronnych i uniknięcia wypadku. W ocenie Sądu Okręgowego, co do zasady brak jest podstaw do kwestionowania wniosków tej opinii i Sąd Rejonowy słusznie stwierdził, iż stanowi ona wiarygodny dowód. Samo stwierdzenie, że bezpośrednią przyczyną zdarzenia było zjechanie samochodu oskarżonego na przeciwległy pas ruchu nie jest jednak wystarczające do wnioskowania o winie K. K.. Sąd I instancji winien

przede wszystkim rozważyć, czy w świetle powyższych okoliczności działanie oskarżonego stanowiło naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i czy było zawinione. Spowodowanie skutku – jak słusznie podkreślił Sąd Najwyższy – może być tylko wtedy obiektywnie przypisane sprawcy (co stwarza podstawę wyjściową do ustalenia realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego, określonego w art. 145 § 2 k.k. z 1969 r.), gdy urzeczywistnia w nim niebezpieczeństwo, któremu zapobiec miałyby przestrzeganie naruszonego obowiązku ostrożności" (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2000 r., w sprawie III KKN 231/98, OSNKW 2000, Nr 5–6, poz. 45 z glosami aprobującymi J. Giezka, PiP 2001, Nr 6, s. 109–114, A. Górskiego, OSP 2001, Nr 6, J. Majewskiego, OSP 2001, Nr 10, s. 491–493 i J.M. Iwańca, Prokurator 2001, Nr 4, s. 68–73 oraz WPP 2002, Nr 4, s. 129–134). W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw, aby oskarżonemu K. K. przypisać odpowiedzialność za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w sytuacji, gdy znajdował się on w stanie wyłączającym kontrolę nad prowadzonym pojazdem. Stan ten, zaistniał w wyniku schorzenia, co do istnienia którego, oskarżony nie miał wiedzy przed wypadkiem, zatem nie mógł w żaden sposób przewidzieć takiej reakcji swojego organizmu i zaniechać jazdy. Powyższe jest wskazaniem do podjęcia odmiennej niż Sąd I instancji decyzji procesowej, a mianowicie do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu. Sąd Okręgowy z uwagi na treść art. 632 pkt 2 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego K. K. kwotę 2184 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w sprawie, a także stwierdził, że wydatki za postępowanie ponosi Skarb Państwa. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 437 § 1 i 3 k.p.k. oraz art. 456 k.p.k.